

A Fővárosi Ítéltábla a .... ügyvéd (cím.) által képviselt I.rendű felperes neve (**I. rendű felperes címe.**) I. rendű és a .... ügyvéd (cím.) által képviselt II.rendű felperes neve (**II. rendű felperes címe.**) II. rendű felpereseknek - a Dr. I.... A.... Ügyvédi Iroda (cím.; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt **I. rendű alperes neve (cím.)** I. rendű és a Dr. I.... A.... Ügyvédi Iroda (cím.; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt **II. rendű alperes neve (cím.)** II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. december 1. napján kelt 3.G.40.313/2017/5. számú ítélete ellen a felperesek 8. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessenek meg az I. és II. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

2008. április 22-én a felperesek és az alperesek közjegyzői okiratba foglalt, ingatlan jelzálogjoggal biztosított deviza alapú kölcsönszerződés kötöttek.

A szerződés III. pontjának második és harmadik bekezdése szerint:

"A szerződő felek megállapodnak abban, hogy a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirati tanúsításaként az adósoknak a hitelezőnél vezetett számlái és a hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el.

Az adósok és a zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az adósok terhére fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás összegét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is, a hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa."

A felperesek keresetükben a kölcsönszerződés III. pontjának idézett szövegrésze tisztességtelenségének megállapítását kérték a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: r.Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, valamint a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelenségnek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján.

Az I-II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatát azzal indokolta, hogy a sérelmezett szövegben nincs utalás arra vonatkozóan, hogy a szerződés bármely más rendelkezésének értelmezésére kizárólag az alperesek, mint fogyasztóval szerződő felek lennének jogosultak, ezért a felperesek által támadott szerződési kikötés tisztességtelensége a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem volt megállapítható. A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatban kifejtette, hogy a vitatott szerződési rendelkezés a felperesek, mint kötelezettek, tehát adósok teljesítésével hozható összefüggésben, ezen oknál fogva a szerződési rendelkezés tisztességtelensége nem állapítható meg.

Azt is megállapította, hogy a bizonyítási teher fogyasztóra nézve történő hátrányos megváltoztatása, mint tisztességtelenséget megalapozó körülmény fennállta sem volt megállapítható.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával keresetük teljesítését kérték. Állították, hogy amennyiben az alperesek egyoldalú közlése alapján a közjegyző közjegyzői okiratba foglalja a ténytanúsítványt, a végrehajtás megszüntetési (korlátozási) perben az általános bizonyítási szabályoktól eltérően - ahol a végrehajtást kérőnek már bizonyítania kell követelése összegének helyességét - közokirati ténytanúsítvány esetén ez a bizonyítási kötelezettség megfordult, és a ténytanúsítvánnyal szemben az adós kénytelen bizonyítani a tartozása kiegyenlítését vagy kisebb mértékét. Hivatkoztak a Fővárosi Ítéltábla és a Debreceni Ítéltábla gyakorlatára, mely szerint ezen kikötések lehetőséget biztosítanak a hitelezőnek arra, hogy a saját nyilvántartásai alapján határozza meg a követelések tárgyát, mennyiségét, összegét, majd azt közjegyző előtt közokiratba foglaltassa, a közokiratot pedig a korábban hatályos Vht. 21. § (1) bekezdése - a jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1) bekezdése - alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni a hitelező kérelmére, ami azt eredményezi, hogy a hitelező egyoldalú nyilatkozata alapján indul végrehajtás a fogyasztóval szemben.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesek költségeikben történő marasztalását kérték.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás során a per tárgyalását 20.Gf.40.094/2018/4. számú végzésével az Európai Unió Bírósága előtt C-34/2018. számon folyamatba tett előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette.

Időközben az Európai Unió Bírósága a hivatkozott eljárásban az értelmező ítéletét meghozta, amely a másodfokú eljárás folytatását indokoltá tette.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a régi Pp. 256/A. §-ában foglaltak alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a tényállást helyesen tárta fel, az abból levont jogkövetkeztetései helyes és az adott esetben releváns jogszabályok megfelelő alkalmazásával és értelmezésével helytállóan utasította el a felperesek keresetét.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokolásával maradéktalanul egyetért, azt

megismételni nem kívánja, csupán utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira, a fellebbezésben foglaltak alapján pedig az alábbiakra mutat rá:

Az EUB előtt folyamatban volt C-34/2018. számú ún.: ... ügyben hozott értelmező ítélet során az előterjesztő bíróság lényegében az EBH2018. G.1. számú elvi határozaton alapuló bírói gyakorlat egyes elemeinek helyességére kérdezett rá.

Az értelmező ítélet tárgyában hozott válaszok tükrében megállapítható, hogy a támadott rendelkezés nem tartozik a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjának hatálya alá. Ezen túl pedig a Kúria által folytatott - az adott szerződési rendelkezéssel kapcsolatos - ítélkezési gyakorlat megváltoztatására nincs szükség.

A Kúria pedig számos ítéletében az azonos alperes által alkalmazott azonos szerződési feltétel tekintetében úgy foglalt állást, hogy az nem tisztességtelen. (Kúria Gfv.VII.30.213/2018/12. számú, a Gfv.VII.30.745/2017/4. számú, továbbá a Gfv.VII.30.094/2018/4. számú határozatai). A hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára az adott szerződési rendelkezés nem fordítja meg. Az a szerződéses rendelkezés, amely szerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem. (A pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXIII. törvény 206. §-a, a Vht. 21. §-a, valamint a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. tv. 111. § (1) bekezdése).

Ahogy arra az elsőfokú bíróság szintén helyesen mutatott rá ugyancsak nem ütközik a szerződési kikötés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjába sem, hiszen a keresettel támadott szerződéses rendelkezés nem tartalmaz az I. rendű alperest a megjelölt körben megillető egyoldalú jogosítványt, nem érinti, nem vonja el az alperessel szerződő feleknek azt a kötelmi jogát, hogy az I. rendű alperes szolgáltatásának megfelelőségét megítéljék vagy minősítsék.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a másodfokú eljárás során az alperes jogi képviselével felmerült perköltsége megfizetésére a régi Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte őt az ítéltábla, a perköltség mértékét pedig a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) és (5)-(6) bekezdéseiben foglaltak alapján állapította meg.

Budapest, 2019. november 15.

. Senyei György s.k.  
a tanács elnöke

. Bicskei Ildikó s.k.  
előadó bíró

. Ócsai Beatrix s.k.

bíró

A kiadmány hitelül: